

FLORI BĂLĂNESCU
în dialog cu **CRISTIAN TRONCOTĂ**

**SECURITATEA
NOASTRĂ
CEA
DE TOATE
ZILELE**

CORINT
BOOKS
—2020—

Argument

*Istoric sunt, n-am frate,
N-am rudă, n-am vecin:
Stăpân am p-adevăruł,
Lui cată să mă-nchin.*

Zilot Românul (identificat cu
un anume Ștefan Fănuță)

De ce ar fi necesar un dialog între doi istorici din generații diferite și cu experiențe profesionale distincte, însă amândoi animați de dorința de a scoate adevărul la suprafață și de a se menține la un nivel de percepție și evaluare echilibrat, în legătură cu o tematică ținând de istoria (foarte) recentă a României?

În primul rând, este vorba despre subiectul propriu-zis: Securitatea noastră cea de toate zilele. Titlul își va devoala încărcătura pe măsura înaintării în lectură. O abordare teoretică desprinsă din noianul de certitudini, dar și de supoziții bine argumentate în planul factual al istoriei, mai la vedere sau mai ascuns.

În al doilea rând, literatura de specialitate a acumulat în ultimele trei decenii o cantitate suficientă de date și de informații care se cer periodic sintetizate și prezentate coerent, cu atât mai bine când perspectivele sunt diferite. Nu puține sunt controversele pe parcursul cărții, tocmai din nevoia de a prezenta unghiurile de vedere și de interpretare ale fiecăruia, pe fondul unei istoriografii a ultimelor cinci-șase decenii destul de indecise, atunci când nu

este monocoloră, pe tema principalei instituții „de securitate” a regimului comunist. Astfel, parcurgerea dialogului, de multe ori cu replici puternice, ar putea oferi cititorului o imagine nu tocmai relaxantă în legătură cu mentalități, comportamente și stări de lucruri comuniste recurente în postdecembrism, dar și cu tarele unei societăți care nu a avut răgazul să învețe să devină realmente „deschisă”. O anume tensiune se instalează încă de la debutul dialogului și crește pe măsură ce se derulează. Nu ne-a fost ușor să învățăm să ne drămuim răbdarea față de celălalt, însă am reușit, și explicația rezidă, dincolo de viziunile diferite, în a asuma fiecare dintre noi dreptul cercetării istorice la șansa de a-și afirma și rolul etic-didactic.

În al treilea rând, sunt abordate tangențial o serie de probleme care, dacă nu au stat, e vremea să stea în atenția analiștilor:

A fost Mișcarea pentru drepturile omului din 1977 șansa pe care au pierdut-o românii pentru a se trezi și a forma un nucleu de societate civilă, așa cum s-a întâmplat în alte țări din Blocul Sovietic?

Care a fost adevărata față a Securității în perioada lui Nicolae Ceaușescu? A recurs Securitatea la crime contra disidenților politici din țară și din străinătate?

În ce fel a fost marcată evoluția psihomentală a societății de colaborarea masivă cu Securitatea?

Ce rol au jucat serviciile secrete sovietice pe tot parcursul desfășurării Revoluției române?

A fost sau nu revoluție anticomunistă în România? Cum o încadrăm ca timp de desfășurare și pe ce criterii?

A fost Securitatea criminal de represivă în decembrie 1989, plină de angajați fanatici setoși de sânge în a-l apăra pe Ceaușescu și regimul său, așa cum i-a descris Ion Iliescu?

Cum percep românii de azi și mai ales tinerii atât pe Ceaușescu, cât mai ales coșmarul comunist?

Ce s-a întâmplat cu foștii ofițeri de Securitate după 1990?

Cum s-au format noile structuri de informații cu rol în apărarea securității naționale și ce rol joacă astăzi?

Care a fost scopul preluării puterii de o grupare de comuniști preponderent prosovietică?

De ce a fost nevoie de o mineriadă sângeroasă în 1990?

Cititorii vor mai întâlni în paginile acestei cărți și alte probleme, pe care îndeobște nu le „văd”, cum ar fi ce înseamnă instituția de securitate națională, dincolo de reverberațiile pe care le produce simpla rostire a cuvântului Securitate – instituția represivă a regimului comunist. Unele dintre cele mai tensionate, dar și relevante replici sunt cele pe tema comparațiilor între regimul totalitar și regimul democratic.

Autorii nu au pretenția că au epuizat problemele puse în discuție, dimpotrivă, fiecare în parte a încercat, în funcție de acumulările recente și de grile de analiză personalizate, să formuleze puncte de vedere care nu coincid cu unele dintre cele rulate până la saturație în mass-media, în ultimii treizeci de ani. A exprima un alt punct de vedere, fără calcule de imagine sau de profit, înseamnă să-ți faci meseria de istoric cât se poate de corect. În analiza istoriei recente, pe care toată lumea crede că o cunoaște, nu există canon. Este chiar de evitat. După lecturi și documentări asidue, tot ce-i rămâne istoricului de făcut este să nu se oprească din citit și din scuturarea prafului de pe arhive.

Pe măsură ce scriam acest dialog prelungit, am intuit că un atare gen istoriografic s-ar putea dovedi, dacă nu a făcut-o deja, mai atractiv – în sensul „suportabilității” lecturii – și, deci, mai util pentru un public din ce în ce mai larg, neobișnuit cu exercițiul constant al lecturilor istorice, un neajuns de care sistemul de învățământ românesc nu este străin.

În mod evident, avem speranța că și cercetătorii și istoricii consacrați vor avea răgazul și interesul față de modul în care sunt dezbătute aici evenimente istorice din trecutul nostru recent, prelungite prin mentalități și recurențe ideologice până în prezent.

În fine, de ce atâta silință și stăruință pentru adevărul istoric? Pentru că istoria a fost, este și rămâne regina științelor umaniste. Este un crez care, în ciuda unor diferențe de opinie și de interpretare, ne-a determinat să scriem această carte. Cercetări viitoare, cu alte documente descoperite și supuse analizei, vor putea promova și alte unghiuri, perspective și filiere de interpretare, unele vor infirma, altele vor confirma sau completa aspecte puse acum în evidență.

Iată subiecte din istoria recentă a României, care, fără îndoială, vor trezi interesul celor care încă se lasă convinși de principiul că *o carte studiată cu atenție, chiar cu creionul în mână, valorează infinit mai mult decât timpul petrecut în ignoranță și superficialitate.*

Autorii

Capitolul 4

Prea „iubitul conducător” într-o analiză fără inhibiții

Presupunerea Dvs., alături de alte lucruri pe care le știm și noi, „civilii”, arată că Securitatea devenise stat în stat, insubordonată partidului-stat? De ce credeți că anul 1978 a fost important pentru istoria României? A fost mai important, să zicem, din punct de vedere al volumului de lucru, decât 1977, un an de mari perturbări și operațiuni represive interne și de explozie a deficitului de imagine a dictatorului pe plan extern?

Pentru că până atunci, comportarea lui Ceaușescu, atât pe plan intern, cât și pe cel extern a fost una rezonabilă. Din acest an devine un dictator tiranic. Să mă explic. Dar vă spun de la început că singur și-a provocat compromiterea și suprimarea. Înainte de a face referire la perioada 1977–1978, să amintesc doar în trecere câteva greșeli impardonabile făcute de Ceaușescu în raporturile cu Securitatea. Prima a fost în 1968, când, în urma anchetei de partid privind abuzurile Securității din anii 1950, nu a luat nicio măsură, parcă totul ar fi fost conceput pentru capitalizarea politică în dauna memoriei lui Dej și a principalilor săi susținători, iar Securitatea a ieșit rău de tot șifonată. Nu s-a amintit nimic de consilierii sovietici și cum stăteau ofițerii români în fața lor, cu capul plecat, ca niște ghiocei, iar toată munca lor era cunoscută la Lubianka, sediul moscovit al KGB, de unde veneau și cele mai importante ordine. Securitatea anilor 1950 și începutul anilor 1960

nu a avut nimic național, a fost un „Aparat” care mirosea a par-fum de Kremlin, de sus până jos. Ceaușescu nu a scos o vorbuliță despre rețeaua kaghebigă din România ori despre consilierii so-vietici, parcă nici n-ar fi existat. Și a avut această atitudine pentru că și el luase lumină de la înalte școli moscovite în ale politicii și acțiunilor oculte, alături de viitorul general Ștefan Kostyal, care mai târziu avea să-i devină ostil și să se numere printre cei care coagulau grupul pucist, de militari și civili, din 1984–1985.

Al doilea moment este moartea doctorului său personal, Abra-ham Schächter, care s-a sinucis, la începutul lunii martie 1973, aruncându-se – unii spun că ar fi fost aruncat – de pe clădirea Spita-lului de urgență, lăsând în urmă o scrisoare către Elena Ceaușescu unde își cerea iertare pentru gestul la care a recurs din cauza pre-siunilor insuportabile făcute de Securitate. Printre măsurile luate de Ceaușescu se numără acțiunea „Jarul”, prin care toate dosarele unde apărea numele lui au fost dezmembrate, iar documentele res-pective arse. O altă măsură l-a împuternicit pe generalul Nicolae Doicaru alături de generalul Ion Mihai Pacepa să facă un nou re-gulament de funcționare a DIE, care urma să-și subordoneze și Direcția de Contraspionaj. Ceaușescu le mai ceruse să legalizeze și activitățile prin care se obțineau informații sau se culegeau probe pentru ancheta penală (percheziția secretă, interceptarea convor-birilor, violarea corespondenței, filajul, falsificarea identităților etc.). Dar, în Decretul nr. 363 din 1973, redactat prin scriere de mână într-un singur exemplar și având trei zerouri, adică strict secret de importanță deosebită, după cum ordonase Ceaușescu¹, și care a rămas clasificat, nu apare nimic din toate acestea, legalizarea nu s-a făcut nici în perioada care a urmat până în 1989, în schimb, DIE este împuternicită să dea grade militare oricărui salariat din orice minister, putând lucra astfel pentru Securitate în calitate de ofițer acoperit. Practic, a deschis calea abuzurilor DIE, prin fap-tul că și-a recrutat agenți care activau în toate domeniile sensibile

¹ Vezi Ion Mihai Pacepa, *Cartea Neagră a Securității*, Vol. 3, Editura Omega SRL, București, 1999, p. 76.

(diplomație, comerț exterior, radio și televiziune, presa scrisă etc.). Nu cunosc ca astăzi să se fi renunțat la astfel de practici.

Oricum, Securitatea a reacționat chiar foarte repede, în sensul de a încerca o reabilitare în fața secretarului general. Așa s-ar explica dejucarea unui atentat împotriva lui Ceaușescu, cu doar două zile înainte de vizita lui în Germania Federală, în 24 iunie 1973. Despre acest caz ne vorbește un singur memorialist al fostei Securități, Victor Mitran. Din mărturiile sale ar rezulta că generalul Ion Mihai Pacepa a informat structurile de contraspionaj și antiterorism ale vest-germanilor că un grup de legionari din Spania s-a deplasat la München pentru un atentat asupra lui Nicolae Ceaușescu. La descinderea făcută de structurile specializate vest-germane, grupul de atentatori ar fi fost luat ca din oală. S-ar fi găsit puști cu lunetă și grenade în posesia așa-zişilor atentatori. În lucrările sale memorialistice Pacepa nu vorbește despre un astfel de atentat. Am consultat și alți foști ofițeri de Securitate care lucrau atunci la Direcția de pază și protecție și mi-au spus că nu-și aduc aminte de existența unui astfel de atentat. Real sau nu, atentatul dejucat la München probabil că a ajuns la urechile comandantului suprem. Ceea ce era esențial. Nu conta dacă atentatul a fost real sau nu, ci important era să ajungă la urechile lui Ceaușescu informații despre un atentat dejucat de Securitate. Șeful statului a decis să facă până la urmă vizita, dar scoțând din traseu orașul München.

Un an mai târziu, același Pacepa îi prezenta lui Ceaușescu o altă reușită a Securității externe: primele produse ale fabricii de diamante sintetice. Despre acest aspect Pacepa vorbește foarte sumar în lucrările sale memorialistice, deși avusese o contribuție substanțială.¹ Prin astfel de acțiuni, Pacepa a urmărit nu neapărat reabilitarea Securității în fața lui Ceaușescu, ci, în primul rând, să demonstreze că este omul de cea mai mare încredere. Din nefericire, Ceaușescu chiar l-a crezut, ceea ce avea să-i devină fatal.

Un alt moment de tensiune între Ceaușescu și Securitate s-a consumat ca urmare a acțiunii „Peregrinii”. Ea s-a derulat la

¹ Ion Mihai Pacepa, *Cartea Neagră a Securității*, p. 139.

indicația secretarului general al partidului și a fost pusă în practică de Ion Stănescu, șeful CSS. În perioada 1970–1973, generali și ofițeri superiori din conducerea DIE au fost însărcinați să utilizeze metodele și mijloacele muncii de securitate pentru ca statul român să colecteze fonduri valutare și bunuri mobile de la ru-dele cetățenilor români care solicitaseră plecarea definitivă din țară. Coordonarea acțiunii a fost încredințată generalilor Gheorghe Bolînu, din DIE, și Eugen Luchian, ca reprezentant al Secției speciale pentru problemele MI și MAPN din subordinea Președinției Consiliului de Miniștri, fiind implicați și alți ofițeri superiori din serviciul de spionaj al României.

În cei patru ani în care s-au derulat acțiunile *Operațiunii „Peregrinii”*, statul român a încasat valori (automobile, imobile și valută) care se ridică la aproximativ 6 milioane de dolari. Numai că în conturile personale ale ofițerilor DIE au rămas sume apreciabile, din comisi-oanele primite, total ilegal, care și ele depășesc valoarea cifrei încasate oficial de statul român. Din cauza ecourilor total nefavorabile din presa occidentală, la 14 septembrie 1973, printr-un ordin al ministrului de interne, acțiunea „Peregrinii” a fost sistată. În ciuda acestui ordin, ofițerii DIE au continuat până în 1978 să rămână în relații cu persoanele interesate în obținerea pașapoartelor în vederea emigrării, încasând atenții și comisioane substanțiale în bunuri de larg consum, automobile, valută. Dezertarea lui Pacea a pus capăt acestor ilegalități, iar la conducerea Securității s-a constituit o comisie de cercetare. Dintr-un referat întocmit de colonelul Gheorghe Vasile, șeful structurii de Anchete penale, la 28 noiembrie 1978 și înaintat spre aprobare lui Tudor Postelnicu, șeful DSS, aflăm că mai mulți ofițeri implicați au fost pedepsiți disciplinar, unii trecuți în rezervă, iar generalul Luchian a fost condamnat la 8 ani închisoare.¹ Ce reținem de aici? În primul rând, că Securitatea i-a făcut mari probleme de credibilitate și imagine lui Ceaușescu, iar în al doilea rând, năravul

¹ Vezi, pe larg, Liviu Țăranu, „Afacerea «Peregrinii» (1970–1973). Români vânduți la bucată”, în *Evenimentul istoric*, nr. 27, 29 mai – 26 iunie 2020, pp. 80–83.

ofițerilor din „Aparatul extern”, care nu prea se ocupau de spionaj, ci de afaceri personale care au prejudiciat statul român.

Trebuie să subliniem că e vorba de cetățenii de origine etnică română, și nu de cei de origine germană sau evreiască. Aceștia din urmă au făcut obiectul unor operațiuni separate de „vânzare” pe valută. Ceaușescu s-a dovedit un abil speculant, a scos bani și din vânzarea oamenilor, exploatând dorința acestora de libertate și responsabilitatea RFG și a Israelului față de cei de același sânge. În 22 de ani, au fost vânduți 226 000 de etnici germani din România, oamenii ajunseseră să fie prețâluiți ca la târg, în funcție de pregătirea profesională și de educație: un student făcea 5 000 de mărci germane, un absolvent de facultate, 11 000, un muncitor calificat, 1 200. Prețurile au devenit fixe după 1978 (4 000) și după 1987 (8 700 de mărci germane). Așa reiese din documentele puse la dispoziție de CNSAS.

Așa este! Și un alt exemplu de greșală, de data aceasta forțată, a lui Ceaușescu. La începutul anilor 1980, a împuternicit DIE, devenit CIE, să identifice debușee și să se implice în vânzarea mărfurilor pe stoc, pentru a se obține valuta atât de necesară plății datoriei externe, ceea ce efectiv a dus la imposibilitatea de a mai putea verifica fiecare ofițer în afacerile și relațiile pe care și le crea, dar mai ales asupra sumelor de bani pe care și le însușeau din negocieri și comisioane. Or, tocmai CIE a avut o contribuție importantă la prăbușirea lui Ceaușescu, în sensul că ofițerii erau interesați să rămână cu sumele de bani acumulate și rulate în conturi numai de ei știute.

Dar să revin la 1978, anul despre care m-ați întrebat. Despre ce s-a întâmplat în 1977 cu Mișcarea Goma vom face, desigur, o discuție separată. Așadar, ne aflăm la câteva luni de când Ceaușescu îl refuzase pe Jimmy Carter să înscrie economia României pe bursele mondiale. Președintele american i-a spus lui Ceaușescu, la 13 aprilie 1978, la Casa Albă, când s-au întâlnit, că economia românească valorează, conform experților americani, 170 de miliarde de dolari. Proiectele de dezvoltare a României erau grandioase, vizau

o perspectivă până în 2010, iar România nu mai avea de unde să se împrumute. Deci soluția era corectă. Bursele puteau oferi investiții pentru dezvoltarea țării. Datoria de 11 miliarde de dolari nu mai permitea alte împrumuturi de la Banca Mondială, iar Fondul Monetar, de asemenea, nu mai acorda împrumuturi până când nu începea să se plătească din datorii. Ceaușescu a refuzat o asemenea propunere (șansă pentru România)¹.

Când Ceaușescu s-a împrumutat, începând cu 1975, la Banca Mondială, el nu a realizat – iar consilierii, dacă au știut, nu l-au avertizat – că, dacă te împrumuți la cei bogați, devii automat dependent de cei bogați. Nu spune nimeni că nu a fost bine intenționat pentru perspectiva de dezvoltare a țării. Nu avea la cine să apeleze. S-a dus la Moscova să ceară împrumut, iar marii tovarăși în ideologie i-au spus că nu au în vistierie decât 1 000 de ruble disponibile. Ceaușescu nu și-a dat seama că sovieticii îi dăduseră, de fapt, un semnal foarte clar că tot de ei depindeam. Eram la câțiva ani după evenimentele din 1968, din Cehoslovacia. S-a suferat pe ruși și a apelat la cei bogați din Occident. În 1978, începea să suporte consecințele.

Tot în 1978, s-au produs o serie de rotiri de cadre și treceri în rezervă ale unor generali din fruntea Armatei și Securității: Nicolae Doicaru, șeful spionajului, trecut în rezervă și trimis în martie la Ministerul Turismului; generalul Nicolae Militaru, șeful Armatei a II-a, trecut în rezervă și trimis la Ministerul Construcțiilor Industriale; generalul Vasile Ionel, șef al Direcției Generale a Înzestrării Armatei, trimis la Canalul Dunăre–Marea Neagră și alții. Toți aveau ca element comun „suspiciuni rezonabile” că se aflau în legături neoficiale cu serviciile secrete sovietice, adică fără aprobarea guvernului României. Ulterior, au ieșit la iveală și alte dovezi de necontestat privind legăturile lor oculte cu sovieticii.

¹ Vezi, pe larg, la Ștefan Ciochinaru, „În ce lume trăim, după prăbușirea comunismului”, în *Magazin istoric*, an LII, serie nouă, nr. 12 (633), decembrie 2019, pp. 41–44.

Urmează imediat dezertarea lui Pacepa, la 24 iulie 1978, când același președinte american, Jimmy Carter, semnează cererea de azil politic solicitată de Pacepa. Și tot acum, „colac peste pupăză”, a venit și Brejnev cu „doctrina lui nucleară”: „vom fi primii care vom lovi cu arma nucleară” în cazul unui conflict militar. A convocat la Moscova, la 22–23 noiembrie 1978, adunarea șefilor de stat din Tratatul de la Varșovia, toți au semnat *Declarația comună*, cu o singură excepție, România. Dar nu numai că șeful statului nu a semnat, a declarat de la înalta tribună a adunării că nu asta era soluția pentru pacea mondială. Doctrina primei lovituri nucleare a numit-o „inadmisibilă”. Personal, cred că a fost un afront mult mai mare la adresa Moscovei decât declarația din 21 august 1968, de la balconul CC. Moscova nu a mai suportat astfel de insolente, a reactivat *Planul Dnestr*, despre care vorbește și Pacepa, care avea ca principal obiectiv schimbarea lui Ceaușescu cu un lider comunist docil Moscovei. Atenție!, i-au trebuit KGB-GRU, care avea și concursul tacit și perfid al Securității, 11 ani să-l schimbe pe Ceaușescu? Ori n-au realizat acest lucru decât în contextul în care Gorbaciov a reușit să aibă și concursul SUA? Securitatea, la rândul ei, întocmise un plan de contracarare, unii autori i-au spus „Planul M”¹ (de la Mobilizare), eu l-am întâlnit sub indicativul de „IS Rivine 70”², actualizat anual. Dar nu mai contează, pentru că, la fel ca și Rețeaua „S” de rezistență a Securității, nici măcar Ordinul 02600 privind cooperarea cu alte instituții de forță³ nu a fost pus în aplicare în timpul evenimentelor din decembrie 1989, ceea ce constituie cea mai bună dovadă că instituția Securității l-a abandonat pe șeful statului, participând chiar la puciul militar.

Oricum, 1978 este un an extrem de important în istoria României. În loc să ne relansăm economia națională, prin jocul

¹ Bogdan Păpădie, Gabriel I. Năstase, *Spionii și lovituța*, Editura Obiectiv, Craiova, f.a., p. 100.

² Cristian Troncotă, *Duplicitarii...*, ed. cit., p. 192.

³ Vezi Constantin Aioanei, Cristian Troncotă, *Trădarea se cuibărise...*, passim.

de bursă, adică investiții masive, ne-am pus rău, concomitent, și cu sovieticii, și cu americanii. Ce a urmat, se știe, un adevărat embargo economic asupra României din partea occidentalilor, dar și a sovieticilor, cu urmări dezastruoase pentru nivelul de trai al românilor: frig în case, cozi la magazine, foamete, penuria de benzină și gaze naturale, lipsa de medicamente etc. etc. Iar Securitatea mai păzea și rezervele statului, ca nu cumva traiul românilor să fie mai ușor de suportat. La comanda cui a acționat Securitatea în felul acesta, după principiul „ne facem datoria, tovarășe comandant suprem, nu mișcă nimeni în front!”? Și nu mișcă, până când nici dumneavoastră n-o să mai mișcați!

Pacea a recunoscut că la Departamentul de Stat al SUA „este unanimă convingerea că noi cei de aici [adică defectorii Securității din Occident, peste 30 – C.T.] împreună cu cei de acasă [adică cei 50% din aparatul Securității «blat cu rușii»] l-am răsturnat pe Ceaușescu”¹. A uitat să precizeze: „Cu ajutorul neprecupețit al serviciilor secrete ale celor două mari puteri”.

Am studiat de curând un material despre faptul că Grupul Bilderberg (guvernul mondial nevăzut al lumii), care are în componență pe lângă mari diplomați, oameni de afaceri, bancheri, academicieni, universitari, ziariști și foști șefi de stat și ai serviciilor secrete, susținuți financiar de familiile bancherilor Rockefeller și Rothschild, și-ar fi adus o contribuție importantă la prăbușirea comunismului din zona central-estică europeană.² Tot în 1978,

¹ Vezi interviul lui Cornel Dumitrescu luat generalului (r.) Ion Mihai Pacepa, în *Ziua*, 19 februarie 2001, p. 7; și comentariul asupra acestui aspect în Cristian Troncotă, *Duplicitarii. Din istoria serviciilor de informații și securitate ale regimului comunist din România (1965–1989)*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Elion, București, 2014, pp. 165–166.

² Vezi cărțile în limba română publicate pe această temă: Andrew Kakabadse, Ian Richardson, Nada Kakabadse, *Grupul Bilderberg. Elita din umbră și influența ei asupra politicii mondiale*, Editura Litera, București, 2014; Cristina Martin, *Clubul Bilderberg. Sfârșitul lumii*, Editura Litera, București, 2016; Daniel Estulin, *Clubul Bilderberg. Conducerea secretă a lumii*, Editura Meteor Press, București, 2008.

Grupul Bilderberg începe să pună în aplicare planul de prăbușire a comunismului. Probabil că, în acest plan, România era trecută la capitolul atragere la economia de piață prin jocul de bursă, încercând să exploateze la maximum ambițiile lui Nicolae Ceaușescu. Refuzând acest lucru, adică să devină un fel de „cal troian” în blocul estic, liderul de la București a situat România pe o poziție de adversitate, ceea ce nu anunța nimic bun. România era o țară mică, dar prea bogată ca să-și permită să promoveze naționalismul în fața unui colos globalist de talia Grupului Bilderberg. De altfel, Grupul Bilderberg îl țintise pe Ceaușescu, să poată fi recrutat pentru ca România, o țară extrem de bogată, să fie penetrată de capitalul străin. Încercarea de recrutare a lui Ceaușescu, prin facilitarea încheierii acordurilor cu Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, este indiscutabil o acțiune a Grupului Bilderberg. Asta cred eu că reprezintă marea greșală pe care a făcut-o Ceaușescu în plan internațional, dar nici cei din jurul său nu au intuit sau nu au vrut să-i explice în ce pericol duce România. Astăzi știm că în jurul lui Ceaușescu erau mulți sfătuitori prosovietici: Gogu Rădulescu, Leonte Răutu, Ioan Ursu, Constantin Dăscălescu etc. Iar Moscova promova cu sârg măsuri active (*aktivnie meropriatiia*) de tip *maskirovka* pentru compromiterea lui Ceaușescu, teza total eronată că ar fi un „cal troian” al Moscovei și chiar agent strecurat în lumea liberă occidentală.¹ Așa ți se întâmplă când te pui nesăbuit și concomitent împotriva celor mari.

În ianuarie 1989, un grup de trei reprezentanți (Henry Kissinger, Valéry Giscard d'Estaing și Yasuhiro Nakasone) ai Trilateralei, structura executivă de politică externă a Grupului Bilderberg, a făcut o vizită la Moscova pentru a-l avertiza pe Gorbaciov că sistemul comunist din Europa central-estică se va prăbuși.² Gurile rele

¹ Vezi Larry L. Watts, *Ferește-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al Blocului sovietic cu România*, Editura RAO, București, 2011, pp. 625 și urm.

² Claudia Mesea Paraschivescu, *De ce a refuzat Nicolae Ceaușescu Grupul de la Bilderberg?*, <https://www.youtube.com/watch?v=TLrq3VK0WwA> (accesat la 12.03.2020).

susțin că ar exista și o scrisoare din partea Bilderberg-ului privind necesitatea condamnării și executării lui Ceaușescu, în decembrie 1989. Dacă este adevărat și va fi publicat un astfel de document, atunci perspectiva evaluărilor istorice se poate schimba cu 180 de grade.

Prea multe forțe implicate în căsăpirea lui Ceaușescu. Înseamnă că deranjase rău de tot pe toată lumea. Și cu ce intenții deranjase? Că își dorea ca țara lui să se dezvolte? Pe de altă parte, apare ca un comunist veritabil, ambițios și încăpățânat de tip paranoic (se considera lider mondial!), îndrăgostit de propria imagine, poate începuse să fie posedat de iluzia grandorii, în orice caz, nu a admis să se supună cuiva și să pună țara cu bogățiile ei la cheremul străinilor. Mai mult ca sigur că știa lucrul acesta (intenția celor mari de a-l suprima), și la fel de posibil aflase și Securitatea. Intervenția lui Constantin Pîrvulescu, foarte critică la adresa lui Ceaușescu, la Congresul al XII-lea al PCR, din 24 noiembrie 1979, a fost un semnal că ambițiile nu-și au rostul, poporul poate avea de suferit în urma unor astfel de politici. Dar nu a ascultat de sfatul unui vechi activist, pe care l-a acuzat de trădare¹, s-a încăpățânat și a mers mai departe, cu toate că vedea cum în jurul lui începe să se manifeste ostilitate. Dar o ostilitate extrem de temătoare și cu o instituție de Securitate în jur care să nu permită coagularea unei grupări de opoziție. Dorea ca doar ea, Securitatea, să fie cea capabilă ca la momentul oportun să dea lovitura decisivă. Și a făcut-o.

Încă un amănunt despre personalitatea lui Ceaușescu în acest an, 1979. Așa cum am menționat, după ce Constantin Pîrvulescu

¹ Imediat după discursul critic a lui Constantin Pîrvulescu din ultima zi a Congresului al XII-lea al PCR, Ceaușescu a cerut să ia cuvântul. L-a acuzat pe acesta că și-a desfășurat activitatea mai mult în afara țării, că a stat departe de poporul român și că indivizi ca el „au trădat și vor trăda întotdeauna”. Să fi avut o premoniție? Se pare că îi cam era frică de trădători, pentru că până la urmă și-a găsit sfârșitul ca urmare a unor acțiuni trădătoare din partea unora aflați la vârful Partidului, Armatei și Securității. Desigur că era încă proaspătă în mintea lui trădarea lui Pacea.

i-a adus acuze publice nemaiauzite până atunci, la rândul lui, Ceaușescu îl acuză de trădare, pe motiv că stătuse mai mult în străinătate (în URSS) și departe de poporul român. Pe fond, era o acuzație politică pentru a-l compromite în ochii celor care nu știau prea multe despre Pîrvulescu și mai ales despre activitatea sa din perioada ilegalității. Dar nu asta este important, ci mentalitatea pe care o arată Ceaușescu. E greu de stabilit când o împrumutase sau când se solidificase în mintea și comportamentul lui, dar cert este că o întâlnim atestată mai întâi la Ivan cel Groaznic, în formula „cine nu e cu țarul e trădător”, fiind reluată de Stalin în formula „cine nu e cu noi e împotriva noastră”. Dar pentru ca istoria să pară și mai atractivă, să menționăm în context că și președintele american, George W. Bush, a folosit conceptul, în octombrie 2001, când a declarat război contra terorismului, în formula „cine nu e cu noi e de partea teroriștilor”. Am spus așa, de amuzament. Chiar nu știi dacă George W. Bush l-a studiat pe Stalin ori epoca în care a trăit Ivan cel Groaznic. Ceaușescu însă îl evocă pe Stalin chiar la începutul lui decembrie 1989, la Moscova, când îl face trădător pe Gorbaciov, evident nu în plenul adunării, ci la urechile generalului Constantin Olteanu care era lângă el.

Văd o diferență foarte mare între *liderii naționali*, care își asumă și cele bune, dar și cele rele, și *deținătorii de putere*, care nu-și asumă nimic. Ceaușescu nu se încadrează în rândul liderilor naționali din două motive. În primul rând, pentru că nu și-a făcut niciodată autocritica, așa cum se menționa în statutele Partidului Comunist, adică să-ți recunoști propriile greșeli. În al doilea rând, pentru că, de regulă, liderii naționali mor de moarte naturală, și în niciun caz asasinați sau condamnați la moarte de tribunale nelegale sau ca să se facă pe placul străinătății. Asasinarea sub orice formă a liderului politic înseamnă că nu toată națiunea l-a avut la inimă. România a avut totuși astfel de lideri naționali, precum: Alexandru Ioan Cuza (alungat de pe tron din necesități istorice, și nu asasinat), regina Maria (marginalizată de propriul fiu, regele Carol al II-lea, dar aflată permanent în

inimile românilor), Ionel Brătianu (care a primit criticile venite din toate direcțiile, dar a lăsat în urmă o țară, România Mare, și un crez, „prin noi înșine”, pentru care liberalii de azi ar trebui să se rușineze) și mulți alții, dar nu e cazul și nici spațiul să-i evocăm.

Citesc la Dvs. despre un Ceaușescu extrem de preocupat de mărirea patriei și de binele poporului, ceea ce, să-mi fie iertat, n-aș putea accepta nici dacă n-aș fi istoric. Am trăit în vremea lui Ceaușescu. Ne era tuturor frică de Securitate, dar nu o percepea nimeni ca fiind altceva decât brațul prin care regimul comunist (Ceaușescu-Partidul-Tricolorul [sic]) își impunea programul ideologic. Ar fi nu doar o răsturnare la 180 de grade a ceea ce știm toți, să acceptăm că dictatorul României (pentru a cărui dictatură era vinovat însuși Pîrvulescu, nu o să încetez să repet: un om nu poate rămâne singur la putere, doar prin voință proprie) – corect spus este, de fapt: dictatura din România – era un om să-l pui la rană, pâinea lui Dumnezeu, care ar fi acceptat chiar și pluralismul în sânul partidului, dar era flancat prea strâns de oamenii Securității, de interese dincolo de capacitățile sale etc. Ar fi o naivitate. Partidul (Statul, Ceaușescu) și Securitatea trebuie analizate împreună, cu toate nuanțele pe care le identificăm. Frica de Securitate în comunism are drept corolar frica de gherlă (substantivizată comun și însemnând frica de pușcăria politică). Dacă oprea mașina neagră noaptea în vecini, toată strada/localitatea (mai mică) știa că a fost săltat de Securitate cutare.

Vreau să vă spun de la început că mulți români, dacă nu cumva cu mult peste 50%, habar nu aveau despre Securitate, ca instituție și mai ales cu ce se ocupa ea. Știau cei din familiile foștilor deținuți politici. Și vă dau și un argument. La școală, indiferent de nivel, nu se învăța despre așa ceva, nici teme cu caracter teoretic, și probabil că, în calitate de istoric, realizați că nici în discursurile oficiale, în presă, la radio, la televiziune nu se vorbea nimic despre Securitate. Atunci, de unde să știe românii despre această

instituție, atât de mult diabolizată după decembrie 1989? Iar dacă îi întrebai pe români care este deosebirea dintre Securitate ca instituție și securitate ca sistem și funcție a statului, chiar îi pierdeai de tot. Nici astăzi nu sunt prea mulți cei care știu lucrurile acestea, deși, spunem noi, că se dezbat pe toate căile și în toate mediile teme legate de cultura de securitate.

În legătură cu cei puțini care știau despre ce este vorba, aveți perfectă dreptate când spuneți că Securitatea era percepută ca un instrument represiv și de temut în mâna lui Ceaușescu, pentru că asta era exact imaginea pe care și-o dorea și și-a creat-o Securitatea. Dar avea un interes pe care românii informați nu îl descifrau atunci: de a fi regina, adică cea mai importantă piesă pe tabla de șah. Dacă e să facem o paralelă, este exact ceea ce fixau strategii de la Pentagon și consilierii din jurul lui George W. Bush în documentul *Rebuilding America's Defenses* (septembrie 2000): „Îi vom descuraja pe toți cei care intenționează să ne concureze”.

Ca personalitate istorică, Ceaușescu trebuie judecat în funcție de evoluția internă și externă a României, precum și prin raportarea la contextul relațiilor internaționale. De exemplu, la 22 martie 1967, îl primește la București, cu toate onorurile, pe Richard Nixon, care la momentul acela nu avea nicio funcție oficială. Vizita lui privată la București se încadra într-un turneu mai larg ce cuprindea peste 40 de țări din diferite părți ale lumii cu intenția de a se informa și a încerca să sondeze și apoi să pătrundă problemele fundamentale de politică externă ale unei mari națiuni, cum era cea americană. În stenograma discuției cu Ceaușescu se relevă faptul că șeful statului român, care avea calitatea de președinte al Consiliului de Stat, era dispus să accepte, pentru securitatea europeană, chiar și reunificarea Germaniei. Și se pare că a rămas consecvent acestei idei, întrucât la referendumul pentru pace din noiembrie 1986 vorbea despre „necesitatea unei Europe unite” pornind, desigur, de la diversitatea orânduirilor sociale. Apoi, din informarea pe care Ceaușescu a făcut-o membrilor din Consiliul Politic cu privire la întrevvedere pe care a avut-o cu același Richard Nixon în 2 august 1969, dar de data aceasta în calitate de președinte al

SUA, rezultă că s-a exprimat cu subiect și predicat că „SUA nu or să ajungă niciodată la comunism, dacă vor trăi cu mentalitatea de acolo”¹. Poate să spună cineva că nu avea dreptate? Chiar ne apare ca un analist de politică internațională foarte lucid și sincer. O spune în fața tovarășilor din conducerea de partid și de stat, intuind, probabil, că măcar unul dintre ei va informa Moscova. Dar are curaj să-și spună ideile și opiniile.

Ceaușescu din anii 1980 ne apare total diferit. Discursul lui de la Congresul al XIV-lea, în care spune că e posibil să revină capitalismul în România „când va face plopul mere și răchita micșunele”, este și mai edificator. Începuse să debiteze acele enormități ale căror urmări am văzut că și-au făcut efectul în decembrie 1989. Dar mai strecura și adevăruri. Vorbea despre un grup de oameni foarte bogați care au acumulat averi imense, în vreme ce 4 miliarde de oameni trăiesc în sărăcie, acumulând o datorie externă de peste 120 de miliarde de dolari și cu un venit de sub 100 de \$ pe cap de locuitor. Corect, numai că el vedea noua ordine economică și politică mondială prin sprijinul acordat țărilor sărace și în curs de dezvoltare, ceea ce era o utopie comunistă.

Tot Ceaușescu era cel care promova politici de neamestec în treburile interne ale altor state, principiu înscris în Carta ONU, și dreptul țărilor mici de a sta la aceeași masă cu Marile Puteri la aranjamentele noii ordini mondiale, ceea ce era o altă mare utopie comunistă. I-o spusese într-o formă diplomatică și Henry Kissinger, cu care a avut o interesantă discuție la București în aprilie 1974, când s-a negociat acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate României de către SUA². Cu alte cuvinte, avem în față un

¹ A se consulta Mircea-Dorel Suci, „Richard Nixon la «curtea» lui Nicolae Ceaușescu”, în *Evenimentul istoric*, nr. 26, 20 martie – 16 aprilie 2020, pp. 77–81.

² „Stenograma conversației”, 3-4 noiembrie 1974, <http://www.ziuaveche.ro/wp-content/uploads/2015/01/document-engleza-departamentul-de-stat.pdf>, apud *Revista Art-emis*, 5 septembrie 2017; „Discuția dintre Nicolae Ceaușescu și Henry Kissinger – București, 3 noiembrie 1974 – Document desecretizat”, 5 septembrie 2017, <https://www.art-emis.ro/istorie/discutiia->

comunist naționalist profund utopic. Poate din cauza megalomaniei, de care nu ducea lipsă, ori paranoiei, boală care avansa cu rapiditate, nu avea răbdare să asculte pe cei capabili să-i explice politicile sale nerealiste. Pe de altă parte, nu a reușit sau nu a fost interesat să pregătească din timp o echipă de rezervă care să-i succedă la putere. Altă greșeală enormă pe care a făcut-o, de data aceasta în plan politic intern. Nicu Ceaușescu nu era o soluție, pentru că nu era pregătit, cel puțin din punct de vedere al culturii politice. L-ar fi „mâncat” imediat un George Macovescu, Ștefan Andrei, Dumitru Popescu sau Constantin Olteanu, ca să dau doar câteva exemple. „Nicușor” nu citise la viața lui nici măcar o carte de științe politice sau de istorie, de arta conducerii (managementul din ziua de azi). Ne spune lucrul acesta Eugen Cristea, fostul colonel de Securitate de la Direcția a V-a, care ani de zile a fost șeful gărzilor de pază a familiei Ceaușescu.¹ Alți memorialiști spun că nici Nicu Ceaușescu nu era interesat să-i succedă tatălui său la conducerea statului român și, chiar dacă i s-ar fi făcut propunerea, ar fi refuzat-o. Toate acestea au facilitat instaurarea cu ușurință a grupului preponderent prosovietic la cârma țării, pe fondul revoltei populare și a măsurilor de abandonare (trădare) a șefului statului luate de comandanții Armatei și Securității.

Istoria omenirii, de când a putut fi documentată, este plină de intrigi și de scenarii, de crime cu sânge rece, bine programate, și așa mai departe. În ciuda tuturor regimurilor „faraonice”, unele națiuni, mai timpurii ori mai târzii, au dat lumii modele de gândire politică și de guvernare care situează omul/individul în centrul lor. Modul cum prezentați situația lui Ceaușescu îmi induce o stare de

dintre-nicolae-ceausescu-si-henry-kissinger-bucuresti-3-noiembrie-1974-document-desecretizat (accesat la 20.03.2020).

¹ Vezi Eugen Adrian Cristea, *A fi sau a avea. Amintirile unui ofițer de securitate și gardă prezidențială*, Editura PACO, București, 2008; idem, *Conspirație și interese*, Editura PACO, București, 2010; idem, *Cădere hotărâtă. Familia Ceaușescu și Direcția a V-a*, Editura PACO, București, 2013.

extracție apocaliptică. Nu neg că există structuri (cred că au existat dintotdeauna) transnaționale, puternice, aflate dincolo de posibilitățile noastre reale de cunoaștere, dar... e nevoie să ne dezvrăjim puțin, să coborâm mai întâi cu picioarele în istoria-realitate pe care am trăit-o, în istoria pe care o putem documenta.

Dacă vreodată Ceaușescu a aspirat la statutul de erou (planetar!?), el nu a fost decât un erou negativ, sau un pseudo-erou, sau o caricatură de erou; pentru a face figură de zeu bun al înfometărilor din țările Lumii a Treia, își înfometa propriul popor? Îl ținea în frig, în întuneric și în frică neconținută, sigur că nu el, singur, nimeni nu poate teroriza sau aduce binele unui popor de unul singur! Ar însemna că l-am judecat, condamnat și executat în decembrie 1989 și în felul ăsta am condamnat comunismul, am rezolvat problema! (Motiv pentru care nu a mai fost nevoie de lustraj, de Punctul 8 de la Timișoara, iar Raportul oficial de condamnare, din 2006, este o figură reușită de teatru?). Are Doina Cornea o expresie de reținut: „Comunismul nu trece pe lângă oameni fără să lase urme. Revoluția, în fond, nu ne-a putut schimba peste noapte”¹.

Nu cred că jumătate dintre noi nu știam ce e Securitatea. Eram copil și știam că unchiul Gheorghe Gheciu, vărul primar al bunicului matern, a făcut pușcărie, că nea Marin Bărăgan a făcut pușcărie (nici nu l-am cunoscut, dar l-am căutat recent la CNSAS și l-am găsit; am găsit și dosarele întregii părți masculine a familiei mele, urmărită de Securitate, nu erau decât niște țărani care nu suportau regimul comunist) și așa mai departe.

Dacă îl numiți pe Ceaușescu un „pseudo-erou” sau un „erou negativ” pentru că în vremea lui Securitatea a ciomăgit câțiva opozanți, atunci cum ar trebui numiți președinții americani Bill Clinton și George W. Bush în timpul cărora, tocmai ca urmare a ordinelor lor, au murit vreo două milioane de civili nevinovați în teritoriile pe unde au trecut armata și serviciile secrete americane

¹ Doina Cornea, *Fața nevăzută a lucrurilor (1990–1999)*. Dialoguri cu Rodica Palade, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999, pp. 18–19.

(fosta Iugoslavie¹, Irak, Afganistan, Somalia), la care ar mai trebui adăugate și alte câteva mii de militari americani care și-au pierdut viața în aceste conflagrații? Mai mult, nu a făcut nimeni o statistică să ne informeze câți americani (oamenii străzii) au murit de foame și frig în cei opt ani de prezență a aceluiași George W. Bush la Casa Albă. De ce nu se vorbește în mass-media din România despre acele cartiere mărginașe ale metropolelor americane, unde poliția îți interzice să mergi după lăsarea serii? Istoria comparată dezvăluie multe și ne face pe noi, istoricii, să judecăm cu mai multă obiectivitate.

Despre înfometarea populației din România în anii 1980 se poate comenta foarte mult. În ultimii ani au apărut și informații conform cărora Depozitele Rezervelor Statului erau arhipline, iar Securitatea îi supraveghea, pe unii chiar îi molesta, când puneau problema de a se utiliza o parte din aceste produse, unele de primă necesitate, ce puteau estompa efectele crizei din anii 1980. Un mare specialist de la Banca Națională, invitat de mine la un curs la Academia Națională de Informații, pe vremea în care eram decan, le-a spus studenților că nu era o problemă atunci pentru a se evita criza alimentară. Era suficientă o sumă de maximum un miliard de dolari investiți în importul de produse alimentare, introduse pe piață, iar în câteva luni sumele investite se puteau recupera, evident cu unele beneficii, care, ulterior, se re-investeau și tot așa.

În 1989, în conturile Securității se aflau peste 30 de miliarde de dolari din vânzările mărfurilor pe stoc. Acestea erau sumele ascunse prin diferite conturi, numai de ei știute. Banii oficiali obținuți pe vânzările oficiale, timp de 10 ani, conform indicațiilor lui Ceaușescu se aflau depuși la BRCE. La rândul ei, Armata

¹ „Am mituit partide și politicieni ca să cultive ura între națiuni [din Iugoslavia – C.T.]. Scopul nostru fundamental era să vă facem sclavii noștri!” spune Robert Baer, fost agent al CIA, într-un interviu; vezi <https://www.cotidianul.ro/fost-agent-cia-am-primit-milioane-de-dolari-ca-sa-dezmembram-iugoslavia/> (accesat la 12.03.2020).

avea în stoc 8 miliarde de dolari din vânzările de armament. Generalul Victor Stănculescu mi-a mărturisit că doar în 1989 se obținuse peste 1 miliard de dolari din astfel de tranzacții. În noiembrie 1988, Tudor Postelnicu îl cheamă pe Stănculescu la Minister și îl somează să depună în conturile oficiale toate sumele încasate din vânzările de armament. De ce spun aceste lucruri? Pentru că este foarte clar, Securitatea și Armata, instituțiile de forță care au realizat puciul militar în 22 decembrie 1989, puci care a dus la căderea Ceaușeștilor, aveau conturile pline. Și încă un argument. Armata și Securitatea nu au fost singure, așa cum bine ați spus. În 2005, un înalt reprezentant al Băncii Naționale a fost prezent la o adunare a Grupului Bilderberg. Este și astăzi în funcție. Nu vreau să speculez, dar acestea sunt informații certe, iar cercetări de specialitate viitoare le pot adânci.

Ați amintit și de Punctul 8 de la Timișoara. Eu aș spune că Proclamația de la Timișoara citită de ziaristul George Șerban, din balconul Operei, în ziua de 11 februarie 1990, iar la redactarea ei a fost ajutat și de scriitoarea disidentă Alexandra Indrieș (arestată în 1956 pentru participare la protestul studenților timișoreni solidarizați cu grevele studenților din Budapesta, la fel ca Paul Goma și alții la București), reprezintă, din punctul meu de vedere, cel mai serios document anticomunist elaborat de revoluționarii autentici în timpul Revoluției române din perioada decembrie 1989 – decembrie 1991.¹ Acest document nu vorbea despre procesul comunismului, ci sugera lustrarea obligatorie: cel puțin trei legislaturi foștii nomenclaturiști ai Partidului, alături de foștii ofițeri de Securitate să nu poată candida la alegeri. Deci nu numai procesul comunismului nu s-a realizat, dar nici lustrarea. De ce? Știm cu toții. Proclamația de la Timișoara menționa despre grupul de disidenți anticeaușiști care au preluat puterea. Eu, ca istoric, folosesc altă expresie: grupul preponderant prosovietic care a fost instalat la putere în urma puciului militar din 22 decembrie

¹ A se vedea doc. nr. 2 din Anexă.

1989. Diferența o face cantitatea enormă de informații care au fost scoase la iveală de cercetarea istorică în ultimii 30 de ani.

Domnule Troncotă, e în discuție regimul totalitar al lui Ceaușescu, nu guvernarea americană. Crima începe de la unu. La fel, abuzul, ilegalitatea. Știți foarte bine că s-au găsit scuze și pentru zecile de milioane de victime ale terorii staliniste („erau necesare”, necesitatea fiind stabilită de Stalin & Co.). Așa cum Pleșiță a spus la un canal de televiziune „îmi pare rău că nu am reușit să-i omorâm pe toți”, s-a lăudat că l-a bătut pe Goma etc. Nu uităm, sper, nici că în cârdășie (termen agreat de Dvs.) cu Ceaușescu a tocmit teroriști internaționali pentru treburile murdare, între care pe cel mai cunoscut dintre ei: Carlos Șacalul. Prin urmare, riscăm civismul pentru a argumenta situații diferite prin comparații neadecvate. Iar expresia „în vremea lui Securitatea a ciomăgit câțiva opozanți” este ironică în privința celor la care faceți trimitere. Nu erau, acolo, „niște opozanți”. Au fost puțini și au constituit tot ce a avut mai curajos și mai demn poporul nostru în acel timp. Vi se pare o joacă faptul că ar fi fost doar „ciomăgiți” niște oameni care au luptat pe față, fără arme de foc, fără susținerea celor din jur împotriva unui regim de care se temea toată suflarea românească, mai puțin cei de la butoanele diverselor instituții și familiile lor? Au luptat susținuți doar de propria conștiință. Ei trebuie să fie modelele de moralitate ale societății actuale, nu falșii eroi. Faptul că îi găsiți mereu circumstanțe atenuante lui Ceaușescu nu înseamnă obiectivitate.

Nu știi cât și în ce fel a folosit „căsăpirea” lui Ceaușescu unor forțe despre care nu am date, dar sigur știm că a folosit „legitimării” lui Ion Iliescu. În logica supozițiilor Dvs., Iliescu este omul Grupului Bilderberg. Aș folosi cu precauție, sau cu mai multă rigoare, termenul disident/disidență. Alexandra Indrieș, alias Gloria Barna, a constituit principalul model feminin care l-a inspirat pe Paul Goma când a scris romanul Justa. A făcut pușcărie politică, dar nu aceasta este condiția pentru a avea statut de disident. Ceea ce nu îi estompează deloc calitatea de victimă a regimului comunist.

Cuprins

<i>Argument</i>	5
Capitolul 1 – <i>Securitatea, instituție represivă a statului totalitar</i> ...	9
Capitolul 2 – <i>Despre meseria de istoric. Perspective diferite de evaluare</i>	32
Capitolul 3 – <i>Alți „crai de la răsărit”. Securității exponenți: Pacepa, Vlad și Caraman</i>	64
Capitolul 4 – <i>Prea „iubitul conducător” într-o analiză fără inhibiții</i>	80
Capitolul 5 – <i>Mișcarea Goma și represiunea Securității</i>	112
Capitolul 6 – <i>Trădătorii și eroii Securității în evenimentele din decembrie 1989</i>	176
Capitolul 7 – <i>Efectele amestecate ale „democrației originale”</i>	197
Capitolul 8 – <i>Arc peste timp – comparații (ne)deranjante</i>	213
Capitolul 9 – <i>Procesul comunismului și fenomenul „Petrov”</i>	234
<i>Anexă</i>	253
<i>Lista abrevierilor</i>	288
<i>Index</i>	291